

To ni še eno odprto pismo zdravniške stroke. Morda je krik, morda le opazka. Predvsem pa je pismo vseh tistih, ki ste/so nas spregledali pri vsem sporočanju in poročanju o travmah in zdrahah našega ljubega zdravstva. To je pismo vseh nas, ki se zaradi lastene eksistencialne varnosti žal ne moremo poimensko podpisati, nas boste pa našli vsepovsod v bolnišnici. Upamo, da nas boste slišali vsaj vi. Ne skrbite, nismo nevidni. Našli nas boste....

.... V specialističnih ambulantah, kjer bo na vratih ime s predponami prim, doc, prof, pa bomo v njej sedeli mi - (še ne) tridesetletniki, ki bomo izgledali preveč mlečnozobi za tak naziv. Ki v resnici ni/ne bo naš, ampak smo samo "delovna roka" vseh, ki se kitijo z nazivi. In veste, ko stavkajo naši profesorji, naši šefi, smo mi tisti, ki v ambulantah skrbimo, da poteka delo nemoteno. Brez besed delamo urgence in požiramo, da za nas stavka ne velja.

.... Videli nas boste tekati po hodnikih, ko bo za nami vihrala halja (naši mentorji bodo medtem v kafiču ob pediatriji s farmacevti pili smoothie). Videli nas boste miriti paciente v čakalnicah zaradi (pre)dolгих čakalnih vrst (sestre bodo medtem na "fumici", nadzorni zdravniki pa na podaljšanem kosilu). Videli nas boste od jutra do jutra (in še do naslednjega jutra).

To smo mi - mladi zdravniki.

Tisti, ki smo ze davno izstopili iz Fides-a, ki nas je pozabil (namenoma?). A o tem ni nihče nikoli spregovoril (je kdaj kdo preveril, koliko mladih je sploh v Fides-u).

Tisti, ki nimamo osnovnega glasu, a oddelamo pa 70% ur.

Tisti, ki odhajamo na letne dopuste oktobra, da se pred nami zvrsti vsa specialistična elita (ne glede na to, ali imajo le-ti že otroke starejše od nas samih, mi pa morda male/šoloobvezne otroke)

Tisti, ki hodimo dežurat med dopustom (in imamo ta trenutek še polovico starega dopusta, ki bo propadel... kot vsako leto)

Tisti, ki hodimo držat kljuko v operacijsko dvorano med uradnim poročnim potovanjem (z argumentom "saj pa greste samo do kopra").

Tisti, na katere se zdere vsaka prenapeta inštrumentarka na ortopediji, ki je tja javno prišla z lobiranjem - znova in znova.

Tisti, ki jim taista-e osebe odvezajo osnovno zdravniško integriteto.

To smo mi - na katere vpijejo brez sramu vodje, namestniki. Nad katerimi vihajo nos sestre, ker "noč ne znamo" (nauči pa nas nihče nič ne). Ki jih zgoraj omenjene inštrumentarke žalijo s "pizda si nesposoben" povsem javno, pred bolniki, ker se zaletimo v voziček z inštrumentii...- v JAVNI ustanovi. Tisti, ki smo sankcionirani, če samo dvignemo pogled - vsi ostalim pa se ne zgodi nič. Vodje ostajajo. Sestre ostajajo. Inštrumentarke ostajajo. No, morda si kakšna še posebno povzpetniška z osebnimi vezami celo pridobi napredovanje oz. transfer na drug oddelek. Tega si mi ne moremo privoščiti. Kazni pa ni. Za nikogar od njih. So le za nas - v obliki dežurstev, ki jim ni konca. Praznikov, ki se vrstijo eden za drugim...

Že davno smo nehali verjeti v komunikacijo intelektualcev, saj je nivo podoben branjevkam na tržnici; a še one imajo manjšo pogostost uporabe "pizda, mrš u pičku materino, goni se..."

Zaradi nočnih ur in nešteti dežurstev, smo se odtujili od naših partnerjev, a se jim ne moremo izogniti. zaradi pristikov starejših kolegov, ki na naša ramena nalagajo še dodatno breme, pa je nastal prepad z ostalimi sovrstniki. Zaradi pogodb, ki so sklenjene samo za čas specializacije in nam onemogočajo kredite, zapadamo v malodušje, saj si ne upamo več sanjati o stabilnosti. Zaradi vsakodnevnega zavedanja, da po koncu specializacije za nas službe verjetno ne bo, naši nasmehi bledijo. Kako si lahko potem ustvarimo življenje? Kako si lahko postavimo zdrave temelje? Je kdo pomislil, da smo tudi mi TU? V vsej tej krizi vrednot, eksistence in integritete v zdravstvu.

Morda samo nekaj komentarjev na "krizo" pediatrije. Krizo, v kateri nismo zasledili tega, s čimer pa se srečujemo mi - mladi zdravniki (študentje, pripravniki, specializanti). Na pediatriji si pediater - ne glede na to, ali si pripravnik, ki je ravno včeraj dobil svojo diplomu, specializant fizikalne medicine, ki nima niti svojega stetoskopa, "družinc", ki je včeraj nastopil to pot ali celo specializant nevrologije, interne, kirurg, ki z otroci v profesionalni karieri resnično ne boš delal. Tam si razporejen v urgentno ambulanto - in tam si. Polnopraven del tima. No, sam svoj tim. Seveda bo vodstvo na to odgovorilo "saj pa delajo pod nadzorom". A mi vemo, kako izgleda ta nadzor... Specializant fizikalne medicine je nadzorni enemu študentu in enemu pripravniku; torej ko prinesejo malo štručko jo (če je sreča trojček, če nesreča ena sam) pregledajo... od drisk, do dihalnih stisk! Nadzornega takrat ni zraven. Pride (če pride) kasneje. Torej kje smo, da se specializantom drugih strok in pripravnikom na ramena polaga takšna odgovornost? Se je kdo vprašal, kako se počutimo MI? kako težko staršem razložimo, da smo le specializanti stroke, ki nima pojma o pediatriji ali pa le pripravniki?

Se je kdo vprašal, kaj pa naš delodajalec obljublja in ponuja nam tekom specializacije? Razen že prej opisane komunikacije, ki pogosto meji na mobing, so nam omogočene osnovne pravice, s pomočjo katerih bi zrasli v spoštovane zdravnike - do izobraževanja. Za nas ni izobraževanje to, da nas vržete v urgentno pediatrično ambulanto "znajdi se". Za nas ni nikoli denarja za kongrese, saj na njih vseskozi hodi ena in ista "superiorna" klientela, ki je na vseh teh izobraževanjih že bila (in letno vseeno ni toliko novosti), a so oddaljena mesta v Ameriki, Franciji, Angliji, celo Kostariki vabljiva. Mi v veliki večini še na simpozije ljubljanskih kolegov ne uspemo priti. Če pa že - pa s svojim dopustom in potnimi stroški.

V belo haljo, ki jo oblačimo vsak dan, smo vložili 6 let študija, pripravništvo in 5-6 let specializacije. Leta in leta pa na nas letijo očitki klientelizma, VIPovstva in superiornosti, ki so nam jo pridedale generacije pred nami Pa je res?

Ali je marsikdo pozabil, da vpis na medicino že dolgo ni samo "poznanstvo" ampak odraz dela, ki smo ga v ocene vložili že prej, v gimnaziji. Vsak ima možnost za ustrezen vpis na medicino; vsak. Le ogromno dela je potrebnega za to. Sama specializacija pa sedaj predstavlja vsakodnevni boj z delom, kupom literature, ki jo moramo predelati, zaradi vaše varnosti, nadrejenimi, predvsem pa s samimi seboj.

Ali je 1.300€ neto plače (ne, ne dobivamo dodatkov, le dežurstva) res tako enormno veliko, da se je že lani uprla slovenska javnost? Ali je to številka za in zaradi katere moramo požreti čisto vse - zbadanje, žaljenje, mobing? Ali je dejstvo, da dobimo v povprečju

1.800€ plače s 6 dežurstvi mesečno (povprečno dvakrat tednesko) preveč za nekoga, ki dela z največjo kvaliteto na tem svetu - z življenjem ter je obenem vreden manj kot čistilka v isti ustanovi, ki si zasluži vsaj tu in tam pohvalo za svetleča tla.

A kljub temu, da izmučeni ostajamo po delavnem času, da svojih otrok ne vidimo po nekaj dni, da imamo dopuste ločeno od lastnih partnerjev in njihovih kolektivnih dopustov, da štejemo dneve do konca specializacije z grenkobo v ustih, ker vemo, da je naša prihodnost negotova - smo danes tukaj za vas. MI smo tisti, ki nas boste srečali v urgentni ambulanti kliničnih; še posebej ob praznikih. Z nasmehi in korektno pazimo na vas, vam nudimo vso ustrezno zdravniško oskrbo kljub stavki. Ker smo zdravniki!

Vendar pa ste/ so pozabili na nas.

Čeprav smo MI tisti, ki delamo takrat, ko vsi ostali dajejo izjave medijem.

To smo MI, mladi zdravniki. Tisti, ki bi po vseh Darwinovih zakonih morali nekoč sestiti na stolčke vseh, pred nami... Pa bomo? In zakaj ne?

Lep pozdrav

mladi zdravniki enega kliničnega centra